

БРАТЯ ГРИМ ГОСПОЖА ХОЛА

Превод от немски: [Неизвестен], 1995

chitanka.info

Живяла някога вдовица с две дъщери. Едната била хубава и работлива, а другата — грозна и мързелива. Майката обаче милеела повече за мързеланата, защото тя била нейно дете, а другата девойка използвала като слугиня. Карала я да върши цялата домакинска работа, да почиства пепелта, да носи вода от кладенеца, а когато е свободна, да преде, докато пръстите ѝ се разкървяват.

Един ден вретеното било много изцапано и момичето решило да отмие кръвта в кладенеца, но за беда то ѝ се изплъзнало и паднало във водата. Разплакала се девойката и отишла при майка си, за да ѝ разкаже какво се е случило. Тогава мащехата се разкрещяла:

— Щом си изпуснала вретеното в кладенеца, ще слезеш да си го вземеш.

Върнало се момичето при кладенеца и въпреки че страх свивал сърцето му, затворило очи и скочило вътре. От падането загубило съвест, а когато се съвзело, видяло, че лежи сред зелена ливада, цялата огряна от слънце, покрита с прекрасни цветя. То станало и тръгнало през ливадата. По едно време стигнало до една фурна, пълна с хляб, който викал:

— Извади ме от фурната, ще изгоря! Отдавна се опекох.

Приближила се девойката, взела фурнаджийската лопата и извадила хляба. После продължила пътя си. Скоро стигнала до едно дърво, чиито клони били отрупани с ябълки. Дървото викало:

— Моля те, разклати ме! Всичките ми ябълки са узрели.

Девойката разтърсила клоните на дървото и ябълките завалели като дъжд по земята. Щом паднала и последната, тя ги събрала на купчинка и продължила нататък. Вървяла, вървяла и накрая стигнала до малка къщичка, а на прозореца стояла стара жена с големи зъби. Момичето се уплашило от нея и искало да побегне, но жената любезно го заговорила:

— Не се страхувай, мило дете! Аз съм госпожа Хола. Остани при мен да вършиш домашната ми работа. Ако се справяш както трябва, ще живееш добре и нищо няма да ти липсва. Най-много внимавай, когато оправяш леглото ми. Трябва да го тупаш, докато се разхвърчи перушина — тогава ще вали сняг на горния свят.

Възрастната госпожа говорела кротко и момичето се съгласило да остане при нея. То се грижело за всичко в къщата, а леглото

изтупвало всеки път, докато се разхвърчавала перушина, така както ѝ била заръчала госпожа Хола.

Двете си живеели добре и нито веднъж не си казали лоша дума. Минало известно време и девойката се разтъжила, без да знае коя е причината за това. Най-накрая разбрала, че мъката по родния дом не ѝ дава покой. И макар нищо да не ѝ липсвало и да се чувствала много добре при старата жена, много ѝ се искало отново да се прибере у дома. Отишла при госпожа Хола и рекла:

— Тук живях добре, но ми домъчня за родния дом. Искам да се върна при роднините си.

— Харесва ми, че искаш да се върнеш у дома — отвърнала старицата. — Ти ми служи добре, затова ще те изведе на горния свят.

Тя я хванала за ръка и я завела пред големи високи порти, които се разтворили, и когато девойката преминала, отгоре ѝ се изсипал златен дъжд. Златото полепнало по нея и я покрило от главата до петите.

— Това е твоята награда за това, че беше прилежна и работлива — казала госпожа Хола и върнала на момичето вретеното, което било паднало в кладенеца.

Портите се затворили и девойката се намерила пак на горния свят, близо до родната си къща. Щом влязла в двора, петелът, който бил кацнал на кладенеца, се провикнал:

*„Кукуругу-у-у!
Нашата златна мома
се завръща у дома!“*

Влязла девойката вкъщи и понеже била цялата в злато, мащехата и нейната дъщеря я посрещнали любезно. Тя им разказала всичко и когато майката разбрала как момичето се е сдобило с това богатство, пожелала същия късмет да споходи и нейната истинска дъщеря. Тя я накарала да седне на кладенеца и да преде с вретеното. Мързеланата обаче нарочно си убола пръста на един трън, намазала вретеното с кръв и го хвърлила в кладенеца. После скочила вътре. И тя като сестра си се озовала на красива ливада и тръгнала по същата пътечка. Когато стигнала до фурната, хлябът викал:

— Извади ме от фурната, ще изгоря! Отдавна се опекох.

Мързеланата обаче не била свикнала да работи и казала:

— Сега нямам желание да се цапам!

След това продължила по пътя си. Скоро стигнала до ябълковото дърво, което викало:

— Моля те, разклати ме! Всичките ми ябълки са узрели.

Момичето рекло:

— Ами! Да те разклатя, та някоя ябълка да ме удари по главата!

Подминала и ябълковото дърво и продължила. Вървяла, вървяла и накрая стигнала до къщата на госпожа Хола. Тя вече знаела, че старицата има големи зъби и не се уплашила от нея, а веднага се съгласила да ѝ прислужва. Първия ден била прилежна и изпълнявала всичко, което ѝ нареждала старата жена. През цялото време обаче мисълта за златото, което ще получи, не ѝ давала мира. Втория ден започнало да я домързява, а на третия вече не искала и да стане. Леглото на госпожа Хола стояло неоправено. Старицата разбрала колко е ленива и решила да я изпроводи обратно на горния свят, но мързеливата дъщеря се зарадвала, защото си мислела, че сега идва ред на златния дъжд.

Ала когато госпожа Хола я завела пред портите и тя минала през тях, отгоре ѝ се изсипал кален дъжд.

— Това е наградата за твоята работа — казала госпожа Хола и затворила портите.

Върнала се мързеланата вкъщи, а когато влязла в двора, петелът се провикнал:

*„Кукуругу-у-у!
Нашата мръсна мома
се завръща у дома!“*

Калта така здраво била полепнала по мързеланата, че тя не могла да я отмие до края на живота си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.